

En gåva som jag inte kan ge bort

Vi är vänner. Mycket goda vänner! Skrattar åt samma skämt. De där skämten som ingen annan förstår men får oss två att skratta så vi nästan får ont i magen. Vi kan prata om allt. Smått och stort. Det riktigt personliga, privata. Det där som man inte vågat eller orkat sätta ord på inför någon annan. Men inför min vän vågar jag. Och så i nästa stund flamsar vi och tramsar och pratar glatt om det som inte egentligen betyder något, men som vi båda tycker om.

Det känns som att vi kan dela allt. En blick och vi förstår varandra. Ser om den andre är ledsen och behöver kram eller bara trött och behöver en puff. Vi är verkliga vänner och behöver inte spela något spel. Utan inför varandra kan vi vara oss själva. Så som vi verkligen är.

Men inte riktigt alltid... ”Ska du besöka din låtsaskompis?” frågar min vän med ett snett ironiskt leende när jag säger att jag skall gå till kyrkan. ”Du vet, Alfons Åberg hade också en låtsaskompis att skylla på när något gick snett” säger min vän när vi diskuterar det enda ämne där vi inte förstår varandra. Min tro.

Jag försöker förklara. Försöker berätta om hur jag upplever Gud som kärleksfull och omhändertagande. Om min tro och hur den stöttar och bär.

Men min vän förstår inte. Utan pekar på allt som gått fel. På alla krig som först och förs i religionens namn. På alla övergrepp som skett och sker.

Jag försöker förklara. Att det är inte Gud, utan människor som missbrukat Guds namn. Att det inte är religionen i sig utan dess utövare. Att Gud uppmanar oss att ta hand om varandra. Att jag håller med om och blir lika upprörd som min vän när jag läser om övergrepp som skett i religionens namn. Ja, nästan mer. Därför att dessa människor förstör och smutsar ner något som jag bryr mig om och värderar högt.

Men jag försöker också förklara att det inte rubbar min tro. Att jag fortfarande tror på Gud. Känner mig omsluten av värme och kärlek. Att min tro är för mig lika självklar och nära som att andas.

Men min vän förstår inte. ”Jag önskar jag kunde tro, som du. Men jag kan inte!” Och jag funderar: Varför kan jag tro, men inte min vän? Vad, eller Vem, skapade min tro?

Nej, min vän har aldrig följt med mig till kyrkan. ”Slöseri med tid!”

Men vi tittade i psalmboken tillsammans en gång.

”Den där psalmen är ju jag!” sa min vän och pekade. Psalmboken låg med psalm 219 uppslagen. Den psalmen som har de här orden:

*Jag skulle vilja våga tro, men vem törs göra så?
så väntar jag och längtar jag att jag skall få
den tro jag inte själv kan nå.*

Min vän tittade allvarligt på mig och frågade: ”Varför kan du tro, men inte jag?”

Och jag önskar jag kunde ge min tro i gåva till min vän. Men jag vet inte hur. För hur skapas tro?

Maria Scharffenberg, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se